

Bodimo usmiljeni in odkritosrčni.

(Narodna pripovedka.)

o sta naš Božji Zveličar in sveti Peter popotovala po svetu, prideta do nekega sela (vasi). Kreneta jo v gostilnico ter prosita za prenočišče. Neusmiljena gospodinja pa jima reče: „Pri nas vže ne moreta ostati. V tej sobi bomo imeli veselico a po drugod imamo polne shrambe različnega blagá. Popotni ljudje pa imajo tudi radi smólaste roke in le prerado se jih kaj prime.“ To rekši, pokaže jima na bližnjem gričku ubožno kočo, rekoč: „Tjã gori pojditã, pri ónej hiši radi prenočujejo prosjake.“

Zveličar in sv. Peter se obrneta ter gresta naravnost proti ubožnej koči. Ko prideta tjã, poprosita za stan, katerega jima usmiljeni ljudje takoj dadó. A siromašni ljudje bi tudi radi postregli popotnikoma ter začnó zbirati drobiž po hramih, da bi poslali po bokal dobrega vina v poprej omenjeno gostilnico. Ali Zveličar jim reče: Čimu bi pošiljali v gostilnico po vina, ko ga imate samí doma?“ Ubožni gospodar gre v klet, in glej! v kleti so polni sodi najboljšega vina a na policah je vse polno suhega mesa in drugih stvari za prigrizek, v kašči in skrinjah je polno žita in drugega blagá. Tudi denarjev se ne manjka. Z jedno besedo: pravi blagoslov božji se je razlil nad ubožno hišo, kder je bilo poprej le pomanjkanje in béda.

Ošabnej gospodinjí pa je še tist večer zbolel mož in vsa živina je poginila še tisto noč. Vino iz polnih sodov je izteklo do zadnje kapljice po kleti. Takó kaznuje pravični Bog skopuhe in neusmiljene ljudi vže na tem svetu.

Pri ubožnej hiši pa je ostal še dalje blagoslov božji. V sadovnjaku je bilo vse polno lepo rudečih in dišečih jabolk. Zaželel si jih je bližnji graščak. Da bi njegovej želji ustregli, pošljejo mu jih polhen košek. Ali deček, ki je nesel jabolka v graščino, bil je hudoben. Srečal je na poti dva popotna možã, ki sta ga vprašala: „Deček, kaj neseš v košku?“ „Nič!“ odgovori deček, smeje se popotnikoma ter gre dalje svojim putem. Ko pride deček v graščino, vidi, da je prinesel prazen košek. — Graščak se razsrđi nad njim in ga kaznuje, ker si je mislil, da se hoče deček šaliti ž njim. Ves osramočen se vrne domóv.

Drugič pošljejo starši drugega dečka z jabolki v graščino. Ta je bil prijazen in odkritosrčen. Tudi ta sreča na poti dva popotnika, ki ga takisto vprašata, kakor poprejšnega. Deček jima pokaže jabolka, rekoč: „Vidita, prijatelja, lepa dišeča jabolka imamo pri nas. Vzemita si jih nekoliko. Nesem je našemu dobremu gospodu graščaku.“ Popotnika se mu zahvalita za ponudbo ter mu obljubita blagoslov božji. Deček pride vesel v graščino ter oddã graščaku poln košek lepó dišečih jabolk. Graščaku se deček takó dopade, da ga vzame za svojega, ker svojih otrok pri graščini niso imeli. Ko se je graščak vže zeló postaral, izročil je posinovljenemu dečku graščino, zemljišče in vse drugó blagó, kar ga je imel. Takó delí Bog usmiljenim, prijaznim in odkritosrčnim otrokom svoj blagoslov.

Zapisal G. Križnik.

—*—